

В района, който обслужваме като пасторско семейство, две агвентистки едновременно получават по едно предложение. То е отговор на проблемите им, но ги натоварва с нови отговорности.

В какво положение ви завари неочакваното предложение?

Катя Борисова: Децата в училище намаляха и дойде страхът от съкращение. Всяка година бях „на косъм“, но все ставаше нещо и аз оставах. Бог по чуден начин ме пазеше и ме държеше на работа. Последната година трябваше да останат две начални учителки, а бяхме три. Едната преподаваше английски, другата беше профпредседател - аз бях излишната. Но стана така, че едната се омъжи и напусна, а другата се пресели в друг град и... изведнъж и двете места се оказаха празни. Наложих се да назначат още един начален учител.

На следващата година напусна и директорката и мястото остана вакантно. Започнахме да се чудим кой ли ще е новият директор, как ли ще бъде при него? Искахме, ако е възможно, да бъде от нашия колектив. Никой обаче не се наемаше да направи тази жертва, а и нямаше гаранция, че ако някой от нас се кандидатира, ще бъде назначен. Нямахме „връзки“ и шансовете ни не бяха големи.

Силвия Кривналиева: По стечения на обстоятелствата преди 3 години започнах работа в „Дома за деца, лишени от родителски грижа“ - Берковица, като възпитател. През последния работен ден на 2006 г. новата директорка ми връчи уволнението. Вечерта ме приеха във Вътрешно отделение с диагноза „пред инфаркт“. Такава Нова година не пожелавам на никого.

Как се справихте с проблемите?

КБ: Основно имаше две предложения - за мен и една колежка от прогимназията. Моето положение беше по-несигурно, защото съм завършила начална училищна педагогика, а училището е основно - до VIII клас. И двете се колебаехме дали да подадем документи, но накрая се отказа категорично, а аз реших да опитам. Набрах смелост, въпреки огромната отговорност, която ме чакаше. Започнах телефонни обаждания - от Враца, от Общината в Бяла Слатина, кметът даже ходи на среща с Общинския кмет и накрая решиха, че ще бъда аз. До последно не вярвах, но ето че стана. Така от август 2007 г. съм временно изпълняваща длъжността - до явяване на конкурс, който още не е обявен.

СК: Започнах да се възстановявам, когато един ден болничната стая стана тясна

за свиждане. При мен дойдоха всички деца от Дома. Нямаше по-голямо лекарство от думите им: „Госпожо, ние се молихме за вас и ви чакаме да се върнете на работа“, но... Изписаха ме от

подадените молби за длъжността Директор на Дома за деца в село Боровци (на 13 км от град Берковица) се спряхме на Вас. Бихте ли приели, защото този Дом е много проблемен

2 директорки

Катя Борисова е родена през 1973 г. в Бяла Слатина. Живее в с. Бърдарски геран - едно католическо село, в което традицията има голямо влияние. През 1995 г. завършва образованието си и започва работа в Бяла Слатина като начална учителка. След една година отива да работи в „нашето село“ - както казва тя, Бърдарски геран, където е до днес.

Силвия Кривналиева е родена през 1964 г. в град Берковица. Завършва педагогика в Шуменския университет. Междувременно съпругът ѝ Иван се отказва от своето следване, за да може тя да завърши втора магистратура. Борбата си дух предава и на двете си деца. Има 23-годишен педагогически стаж като преподавател по акордеон.

контакти.

Как станяхте директор на учебно заведение?

СК: Два месеца вече обикалях и проповядвах и раздавах списания „Пътят към Христос“, докато на 20 март 2007 г. кметът на град Берковица ме покани на разговор в кабинета си. Разговорът беше кратък: „От

и непрекъснато е атакуван от медиите.“ Аз вътрешно благодарих на Бога и приех работата. В село Боровци не познавах никого, но бях ходила с брошури и списания и, когато отидох на работа, всички мислеха, че ще им предложа нещо.

Как се справяте с длъжността?

някои забрани, приложих и някои изпитани педагогически методи и в един прекрасен ден поканих пастор Трифон Трифонов и съпругата му Радост на гости за Великден в Дома. Всички гледаха филма за Исус със затаен дъх. Породиха се и въпроси. А когато пасторът се изправи за молитва, всички сведоха глави.

Деца знаят, че сутрин ще ги чакам в училище в 7:30 часа, на обяд ми подават тетрадките, за да проверя какво са учили през деня. Вечерният час започна да се спазва. Днес те почистват стаите си, засаждат цветя, могат да преценят кога съм в лошо настроение. Всяко дете има „Библия в картинки“ и знае доста от нея. За тях аз съм тяхната майка, с мен споделят всичко. На колегите показвах как се почиства, как се готви в кухнята, как се подрежда маса и помощният персонал започна да изпълнява задълженията си по-съвестно.

Персоналът как реагира на вярата ви?

КБ: Всички знаят за моята вяра и са толерантни. Надявам се чрез мен да видят добро християнство. В колектива има добър климат, всички се чувстват спокойни и им е приятно. Най-много преди ми е пречело и ме е дразнело напрежението

във взаимоотношенията, „страхът“ от директора. Затова сега се старая като да го няма. И мисля, че е така. С децата също се разбираме нормално, без викове и бой. С едно човешко отношение смятам, че се постига повече, отколкото с насилие.

СК: Един ден ги поканих на църква в град Монтана. Прекарахме чудесно, това беше изписано по лицата на всички, а общият обяд бе върхът на задоволството.

Реших, че мога да се доверя на Бога изцяло, и изпратих по интернет около 150 писма, като молбата ми беше, ако е възможно, да ми съдействат добри хора и да заведе тези 15 деца на лагер на море. Отговорът на Бога не закъсня. Пътувахме безплатно с влака Монтана - Варна и ни поканиха на Обзор за 10 дни. Храната и спането също бяха подsigурени. Кога

ли щяха да видят Черно море? Радостта в очите им, доверието - за тях си струва да минеш през всичко това.

Днес вече се молим Господ да се смили, защото е зима, а нафта е само 150 л в цистерната. Складът с дрехите е съвсем празен, а децата нямат зимни обувки. Възрастовата граница е от 10 до 18 години. Момчета и момичета, но и децата, и директорката, са се оставили изцяло в Божията ръка.

Работа по проект Домът да стане „Дневен център за предоставяне на социални услуги за деца - дневна и седмична грижа“. Така и социално слабите, и децата без родители ще могат да ползват нашите услуги - подслон, храна, дрехи, обувки и прочие. Вярвам, че Господ ръководи това начинание!

Длъжността, която заемате сега, прави ли ви привилегирована?

КБ: Не, аз не се имам за нещо по-различно от другите. Чувствам се много по-отговорна.

СК: Нямам самочувствието на директор. Защото директорът казва и става, а аз трябва да казвам, показвам и... наказвам.

Интервюто води Радостина Трифонова